

fața ta nu-i un organ

Ne-am dus pe Lună ca să ne distrăm, dar a fost complet nașpa.

Am plecat într-o vineri, pentru că n-aveam nimic șmecher de făcut. Abia începuse vacanța de primăvară. Totul era plictisitor acasă. Link Arwaker zicea ceva de genul: „Sunt atât de nul“, iar Marty spunea și el: „Și eu sunt nul, gaget“, totuși vreau să spun că eram toți destul de nuli, pentru că în ultima oră ne jucaserăm cu trei fire neizolate care ieșeau din perete. Încercaserăm să ne curentăm. Apoi Marty ne-a spus că pe Lună există un loc fain de gravitație mică. Grav-mic poate fi idioată, dar despre asta se zicea că-i marfă. Se numea „Ricochet Lounge“. Ne-am gândit să mergem acolo pentru câteva zile cu câteva fete, să stăm la un hotel și să dansăm.

Am decolat și feedurile ne bolboroseau tot felul de informații despre unde să stai și ce să mănânci. Părea destul de amuzant, fiindcă am primit la început o groază de poze cu oameni dansând, care purtau combinezoane cu branhii și aripioare de metal, iar eu mă gândeam „Va fi foarte, foarte tare“, dar apoi cred că n-am mai fost atât de entuziasmat când am zburat deasupra Lunii, pentru că a fost exact cum e ea întotdeauna, după primele câteva vizite, când treci de faza „Uau, gaget! Luna! A dracu' Lună!“ și constăți în schimb că-i doar un grohotiș nasol și toate craterile sunt pline de rahaturi vechi și stricate, cum ar fi domuri pe care nu le mai folosește nimeni, ambalaje și cârlige.

Ceea ce urăsc la spațiu este că poți simți cât e de bătrân și de gol. Nu știu dacă și ceilalți simțeau la fel. Dar cred că da, fiindcă au început să vorbească mai tare. Au început să arate cu degetul și s-au înghesuit mai aproape de fereastra lui Link.

În spațiu, ai nevoie de hărmălaia prietenilor tăi.

Îi compătinesc pe cei care trebuie să călătorească singuri. În spațiu cred că-i nașpa. Când mergi undeva cu alții, cum era grupul ăsta mare al nostru, toți se apleacă unii spre ceilalți, râd și chatuiesc, iar lucrurile sunt grozave și e ca într-o reclamă pentru blugi sau pentru ceva cu nuga.

Ca să facă zgomot, Link a început să-și miște scaunul în sus și în spate ca să-l lovească pe Marty în genunchi. În ultimele minute ale zborului, am încercat să dorm, pentru că n-aveam nimic de văzut în afară de obiecte stricate, azvârlite în spațiu. Când merg cu viteză, mi se face somn foarte ușor, și nu doream să fiu nul pentru gadgetele de pe Lună, de la hotel, mai ales dacă vreuna dintre ele se nime-re-a să fie auci.

Ca să fiu sincer, speram să cunosc pe cineva pe Lună. Poate că, în parte, asta se datora faptului că dezolarea craterelor îmi alimenta singurătatea, dar simțeam și că era timpul să mă cuplez din nou cu cineva. Trecuseră câteva luni. La partyuri, începusem să mă simt cu adevărat singur, chiar și atunci când mai erau și alții în jurul meu. Era chiar mai rău când plecam. Și mai e și tăcerea aia când conduci singur spre casă în aeromobil și nu mai există nimic altceva decât feedul, care îți spune: *Asta-i muzica pe care ai ascultat-o. Asta-i muzica pe care ai ratat-o. Asta-i muzica nouă. Ascultă!* Și ar fi plăcut să ai pe cineva cu care să descarci. Ar fi bine să ai pe cineva în aeromob cu tine, când zbori spre casă, cu luminile pe dedesubt, și să privești la fețele înverzite ale mamelor pe care le poți vedea pe jumătate prin geamurile dubițelor care coboară.

În timp ce zburam peste suprafața Lunii, n-am putut să adorm. Link continua să se joace cu scaunul, ca un

nemernic. Îl mișca înainte și înapoi. Marty își scăpase pasărea, o chestie din aia care era la modă și pe care o avea multă lume, iar ea plutea, pentru că nu exista aproape deloc gravitație și, de câte ori se apleca s-o prindă, Link trântea scaunul înapoi mega tare și spătarul se ducea *bam!* pe fața lui Marty, iar toți începeau să râdă. Marty spunea:

— Gaget! Așteaptă doar un...

— Dă-i drumul. Încearcă! Încearcă! Îl provoca Link, iar el îi răspundea:

— Gaget! Ești atât de...

Și apoi toți râdeau în hohote, iar eu m-am simțit ca un fraier pentru că încercam să dorm când era atâta distracție. Am tot sperat că însoțitoarea de bord va interveni cumva și-i va face să tacă pentru un minut, dar ea o luase razna cu duty-free-ul imediat ce ieșiserăm din zona gravitațională a Pământului.

Nu voiam să fiu somnoros ca un idiot, dar băusem destul de tare cu o seară înainte și fusesem mahmur rău, iar acum mă simțeam ca un rahat. Așa că n-a fost un mod prea bun de a începe călătoria asta spre Lună, dat fiind scaunul care se lovea de fața lui Marty, iar el era gen:

— Gaget! Încerc să-mi iau pasărea!

— Dă-i drumul.

— Lingicur! Rahat! Îmi faci mega pagube la genunchi și la față!

— Pupă tu scaunul. Bălește-l!

Amândoi au început să râdă din nou.

— OK, a spus Marty. Spune-mi doar pe care dintre organele mele nenorocite ai de gând să-l spargi de data asta.

— Ține tava în poziție verticală.

— Care organ? Spune-mi!

— Nu-i un organ.

— Ce vrei să spui?

— Fața ta nu-i un organ.

— Și fața e un organ. Este vie!

— OMG, oare avem destul oxigen? a întrebat prietena noastră Calista. Fiindcă mi se pare că vouă vă mor neuronii.

— Încerc să dorm, s-a plâns Loga, căscând. Sunt pe linie moartă. Mega.

Apoi s-a auzit un *bum*, iar Marty a spus „Oh, rahat“, ținându-se de față, iar eu m-am ridicat, fiindcă nu mai era nicio speranță să dorm cu idioții ăștia care făceau atâta scandal pe cotiera mea.

Însoțitoarea de bord a trecut pe lângă noi, Link s-a oprit și i-a zâmbit, iar ea l-a privit de parcă ar fi zis ceva de genul „Ce tânăr drăguț“. Asta pentru că el cumpărase gen o găleată de apă de colonie de la duty-free.

impact

Așa că am fost obosit și țăfnos încă de la început.

Când am coborât din navă, feedurile noastre s-au matotit de la bannere. Hotelurile se îngrămădeau unele pe altele, iar reclamele la cazinouri, la tobogane de noroi, la magazine de suvenire și la locurile unde puteai închiria brațe suplimentare ne-au copleșit de-a dreptul. Încercam să vorbesc cu Link, dar nu puteam, pentru că erau atâtea bannere, și nu reușeam decât să clipesc și să încerc să merg înainte, trăgând după mine bagajul de mână. Nu-mi amintesc aproape nimic din ele. Știu doar că în bannere totul părea auriu și sclipitor, dar când am coborât spre rampa bagajelor de cală, toate gurile de aerisire erau brăzdate de negru.

Tot timpul a fost așa. Luna nu se schimba. Eram eu, Marty, Link, Calista, Loga și Quendy. Cele trei fete aveau o cameră, iar noi, trei băieți, aveam alta. În hotel erau o droaie de turiști, de copii care țăpăiau pe holurile pe care le umpleau cu vocile lor. Era un hotel destul de mizerabil: nu aveau destule cearceafuri, abia dacă simțeau un pic de gravitație și nimeni nu avea un act de identitate fals, așa că puseseră lacăt pe minibar.

— E un hotel de rahat, am zis eu, dar Marty m-a contrazis.

— Gaget, aici am stat eu ultima dată. E mega ieftin și tot personalul e făcut dintr-o substanță cristalină.

Feedurile noastre s-au eliberat de bannerele de pe Lună, așa că, pentru o lungă perioadă de timp am vizionat meciul

de fotbal, în timp ce fetele făceau altceva pe feed. Chatuiam între ele fără ca noi să le putem auzi. Au continuat să râdă și să-și atingă fețele. Voiam să mă culc, dar de fiecare dată când eram gata să adorm, *bam!* Link și Marty săreau pe mine, strigând:

— Titus! Ai văzut dracu' asta? L-ai văzut pe Hemmacher?

Am încercat să-mi spun că a fi aici nu-nsemna să dormi, ci să fii cu prietenii tăi și să faci lucruri grozave. Am încercat să mă concentrez asupra stimulilor, a distracției, a tuturor.

Totuși, nu ne-am distrat a-ntâia tot timpul. Am comandat niște perfuzii simandicoase cu nutrienți de la room-service, dar ne-au dat tuturor migrene, așa că am plecat spre un local despre care Marty spunea că servește cele mai bune băuturi cu electroliți, dar care s-a dovedit că se închisese cu un an înainte. Era ora cinei, așa că am mâncat la un „J. P. Barnigan's Family Extravaganza“, unde haleala era destul de bună și nu se deosebea deloc de cea de acasă. Am luat niște coji de cartofi ca aperitiv. Bine că ieșiserăm din hotel, pentru că în mare parte din restul orașului era o gravitație artificială destul de bună, așa că dacă scăpai chestii, măcar cădeau naibii pe podea. A fost aproape normal, așa cum îmi place mie.

Apoi ne-am întors la hotel. Acolo erau partyuri, dar majoritatea cu puști de la colegii. De obicei, putem intra, pentru că eu, Link, Marty și Calista suntem fermecători. Calista este blondă și poate face o chestie de studentă ca o prințesă de gheață, din voce și din omoplați, făcându-i pe oameni să creadă că-i mai în vârstă și mai importantă decât în realitate. Link este înalt, urât cu spume și foarte bogat, genul ăla de bogăție veche, care-i ca radiația, ceva ce merge-ntruna bip-bip-bip în valuri invizibile, iar oamenii sunt brusc ceva gen: „Gaget! Hei! Gaget!“ și vor să fie tovarăși cu el. Chestia lui Marty e că-i bun la orice, la orice joc, iar eu doar tac și mă comport cool; suntem un trio de tipi, niște tipi totali, ceea ce-i face de obicei pe oameni să ne lase să intrăm și să ne dea bere.

De data asta n-a ținut. Am încercat să intrăm și am rămas la ușă, fiindcă toți se încruntau „Cine dracu' mai sunteți și voi?”

Ne-am privit unii pe alții. Arătam cu toții destul de rău, oboșiți și somnoroși, și chiar dacă eram destul de chipeși, cu excepția lui Link, eram palizi și cu părul unsuros. Aveam leziunile pe care le capătă oamenii, dar ale noastre, în momentul acela, erau roșii și păreau umede. Link avea una pe maxilar, iar eu pe braț și pe coaste. Quendy avea o leziune pe frunte. În lumina holului, le puteai vedea foarte bine. Există tot felul de leziuni, dar cumva ale noastre, în cazul de față, păreau a fi chestii de copii.

Mai târziu, după câteva dușuri, am mers la „Ricochet Lounge“. Era un loc cu grav-mic/grav-zero și toată șmecheria era să te izbești unii de alții, îmbrăcați în costume mari, pneumatice. Fusesse la modă cu un an și jumătate în urmă, gen. Sloganul era: „Lovești pe cine iubești!“. Acum, locul arăta doar vechi și trist. Pereții aveau urme de la cei care-i izbiseră.

Chiar și cu casca de impact pe cap, Link ieșea în evidență. E mult mai înalt decât toți, pentru că face parte dintr-un experiment patriotic secret. În partea de gravitație mică, brațele lui păreau că sunt peste tot. Le învârtea cu putere, ceea ce-l făcea să se rotească cu totul. Eu eram ceva mai precaut cu lovirea de alții, din cauza leziunii de la braț. Se deschisese și supura. Cu toate astea, la început a fost simpatic, fiindcă ne împingeam în pereți și zburam *iuuhu-uuuu!* Ne loveam de ceilalți și ne luptam cu ei în timp ce pluteam deasupra podelei.

O urmăream îndeaproape pe Loga. Ieșiserăm vreo șase luni împreună, până când am avut o ceartă strașnică. Apoi a intervenit o chestie mare. Ea a zis ceva gen: „Nu vreau să te mai văd niciodată“, iar eu i-am zis: „Bine. OK? Bine. Atunci ia-ți niște ochelari speciali“. Dar acum eram prieteni, ceea ce era bine. Cred că-i jalnic când băieții nu pot vorbi cu fetele cu care au ieșit cândva. În plus, mă gândeam

că poate Loga și cu mine ne-am putea combina iarăși, dacă nu găsim pe altcineva pe Lună sau ceva.

Nu mă dădeam în vânt după Calista sau Quendy și nu mă (mai) dădeam în vânt nici după Loga. Dar mă uitam la Link cum se izbea de ele. Când se ciocneau, anunța în felul ăla că el și fetele știau bine cum vor fi corpurile celorlalți și că asta făcea parte din joc.

Eram nefericit pentru că Loga și cu mine fuseserăm un cuplu, iar acum, când mă întâlneam cu ea la viteze mari, nu semăna deloc cu momentele în care Link se intersecta cu ea. M-am gândit că ea și cu mine ar fi trebuit să avem o modalitate secretă de ciocnire. Dar, de obicei, treceam pur și simplu unul pe lângă celălalt.

Marty, care poate face orice foarte bine, era într-un colț și executa niște mișcări de gimnastică în aer. Avea o minge și o lovea cumva cu piciorul, astfel încât zbura în cerc și revenea la el. Link a spus:

— Aici.

Marty i-a pasat mingea și el mi-a șutat-o mie. Pentru o vreme, ne-am jucat cu mingea, învârtindu-ne peste tot, iar noi eram gen, cum se numește atunci când te apropii foarte mult de suprafața unui lucru?, așa eram față de podea, cu brațele întinse. Bineînțeles că Marty a început să câștige tot timpul, iar Link, căruia nu-i place să piardă, a spus:

— Jocul ăsta-i nul. E nașpa.

— Pasă! a strigat Marty. Ce dracu' faci?

— Locul ăsta-i nașpa, a răspuns Link.

— Dă-i o șansă, gaget, a insistat Marty.

— Nu, joacă-te singur. Tu cu tine însuși.

Dintr-odată totul părea foarte idiot.

Și apoi am surprins privirea cuiva, care ne urmărea. N-am fost încântat. M-am uitat din nou.

Era cea mai frumoasă fată pe care o văzusem vreodată. Ne privea idioțeniile.

Exista un sas care ducea în restaurant. Ea se afla în sas. Își ținea casca de protecție sub braț. Avea părul scurt și

Feed

blond. Fața ei, era gen, nu știu... frumoasă. Doar că nu era numai asta... felul în care arăta, ci și postura. Cum își ținea brațul. M-am holbat la ea. Îmi luam niște mega feed de la restaurant, iar etichetele indicau niște prețuri foarte mici.

Am rămas nemișcat, întrebându-mă ce anume o făcea atât de frumoasă. Ea se uita la noi de parcă am fi fost niște rahați.

Coloana ei vertebrală. Poate că asta era. Poate că nu fața. Șira spinării era, nu găseam cuvântul potrivit. Era...
Suplă, mi-a sugerat feedul.

* * *

...atras de puternicul său propulsor vertical T44 cu fermioni, cu viteza de 18 metri pe secundă – iar dacă îți place confortul, calitatea și rafinamentul, linia suplă a interiorului și bordul ergonomic te vor duce în pragul isteriei. Dar lucrul cel mai bun este finanțarea – cu o dobândă anuală de 18,9%...

* * *

...NUMAI LA SPORTS-VOX! UN OM, O SANIE CU GAZ, O FURTUNĂ DE CLOR PE JUPITER ȘI, BĂIEȚII!, E TIMPUL SĂ NE ARUNCĂM ÎN VÂNT CU ALEX NEETHAM, CEL MAI TARE DIN PARCARE...

* * *

...trendurile de vară ale lunii, iar cuvântul de ordine pe stradă este „țipător“...

* * *

*...single-ul lor de succes „Eu rău, tu rea“:
Îmi placi atât de rău*

M.T. ANDERSON

*Iar tu mă placi atât de rău.
Amândoi, atât de rău
Ar fi rău
Dacă n-am fi împreună, iubito,
Rea, rea ești iubito.
Mega rea...*

* * *

*...găzduită de M's American Family Restaurants.
Unde, când mesteci, timpul pare să se oprească.®*

SUC

Am urmărit-o, atunci când am putut.

Acum stătea la barul de snackuri, cu spatele la sas. Era fixată de scaun, ca să nu-și ia zborul dacă se smucea. Am cumpărat un snack. Un mousse de ciocolată la tub. M-am ținut de tețghea cu o mână.

Am privit-o pe sub braț. Stătea cu costumul gonflabil acum motololit și adunat lângă ea. Casca atârna pe un cârlig în apropiere. Am luat o gură de cremă din tub. M-am uitat apoi la ea.

Purta o rochie de lână gri. Nu era din plastic, așa că lumina nu se reflecta pe ea. Lână. Lână gri. Ciorapi negri.

Ținea umerii ușor gârboviți, de parcă n-ar fi vrut să fie privită de nimeni. Stătea pur și simplu pe scaun, fixată.

Ceilalți au intrat prin sasul din spatele meu. Am ținut capul plecat. Nu voiam ca ei să zică ceva: „Hei, gadget, hei, hei, hei, Titus, ce faci?“ fiindcă apoi ea s-ar fi uitat la mine. Ar fi fost deranjată. Din fericire, imediat după ce au intrat, Link și Marty au început să facă niște mișcări care i-au băgat în bucluc, așa că am putut să stau s-o privesc fără ca ei să vină lângă mine. Un tip de la club a țipat la ei pentru că țopăiau în bar, care nu era în zona unde se permiteau asemenea țopăieli.

În spatele fetei în cenușiu era o fereastră mare, prin care se putea vedea că ne aflam într-o bulă la mare înălțime, deasupra Lunii. Jos, pe sol, turiștii treceau peste cratere în proteine mari. Stelele păreau stinse.